

ΦΡΟΜΩΝ ΚΑΙ ΡΙΣΛΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΔΩΔΕ

Μετάφρασις Χ. Ἀννίνου

Α'.

Τὸ γαμήλιον συμπόσιον.

— Κυρία Σέβη!

— Παιδί μου! . . .

— Εἰμ' εὐχαριστημένος . . .

Ἦτο ἡ εικοστή βεβαίως φορὰ ἐντὸς τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ὁ ἀγαθὸς Ρίσλερ ἔλεγεν ὅτι εἶνε ἡ εὐχαριστημένος. Καὶ τὸ ἔλεγε πάντοτε μὲ τὸ αὐτὸ γαλήνιον καὶ συγκινηθὲν ὕφος, μὲ τὴν αὐτὴν βραδείαν, ὑπόκωφον, ἐκ βελόων ἐξερχομένην φωνήν, ἣν πιέζει ἡ συγκίνησις καὶ ἣτις δὲν τολμᾷ νὰ λαλήσῃ δυνατὰ ἐκ φόβου μὴ διαρραγῇ διὰ μιᾶς καὶ ἀπολήξῃ εἰς θρήνον.

Καὶ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ Ρίσλερ θ' ἀπέφευγεν ἀντὶ πάσης θυσίας νὰ κλαύσῃ· νόστιμον πρᾶγμα θὰ ἦτο νὰ φανῇ ὁ γαμβρὸς συγκινημένος τόσο κατὰ τὸ γαμήλιον συμπόσιον! Καὶ ὅμως τοῦ ἤρχετο τοιαύτη ὀρεξις· τὸν κατέπιγεν ἡ εὐδαιμονία, τοῦ ἔσφιγγε τὸν λάρυγγα, ἡμπόδιζε τὰς λέξεις νὰ ἐξέλθωσιν ἀπὸ τὸ στόμα του. Τὸ μόνον ὅπερ ἠδύνατο νὰ πράξῃ ἦτο νὰ ψιθυρίζῃ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μετ' ἐλαφροῦ τρόμου τῶν χειλέων: «Εἶμαι εὐχαριστημένος... εἶμαι εὐχαριστημένος...»

Καὶ εἶχε τῷ ὄντι εὐλογον ἀφορμὴν νὰ εἶνε. Ἀπὸ πρωίας ὁ καυμένος ἐνόμιζεν ὅτι διετέλει ὑπὸ τὸ κράτος τινὸς τῶν ὀνείρων ἐκείνων, ἐξ ὧν φοβεῖται τις μήπως ἀφυπνισθῇ αἰφνιδίως μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς θαμβωμένους. Τὸ ὄνειρόν του ὅμως αὐτὸ ἐφάνετο ἀτελεύτητον. Εἵχεν ἀρχίσει εἰς τὰς πέντε τὸ πρωὶ καὶ τὰς δέκα τὸ βράδυ, τὰς δέκα ἀκριβῶς, ὅπως ἐσημείωνε τὸ ὥρολόγιον τοῦ ἐστιατορίου Βεφούρ, διήρκει ἀκόμη . . .

Πόσα πράγματα συνέβησαν τὴν ἡμέραν ἐκείνην! καὶ αἱ ἐλάχισται λεπτομέρειαι εἶχον ἀποτυπωθῇ ζωηραὶ εἰς τὴν μνήμην του.

Ἐπανεβλεπε τὸν ἑαυτὸν του περιερχόμενον κατὰ τὴν χαρραυγὴν ἐντὸς τοῦ δωματίου. ἔνθα ἕως τότε ἄγαμος κατῴκει, μὲ χαρὰν ἀνάμικτον μετ' ἀνυπομονησίας, ἐξυρισμένον ἡδῇ, φερόντα τὸ μέλαν ἱμάτιον καὶ ἔχοντα δύο ζεύγη λευκῶν χειροκτιῶν εἰς τὸ θυλάκιον. Μετ' ὀλίγον ἰδοὺ αἱ πολυτελεῖς ἀμαξίαι διὰ τὴν τελετὴν, καὶ εἰς τὴν πρώτην ἐκεῖ κάτω, ἐκείνην ἣν σύρουσιν ἵπποι λευκοὶ καὶ ἣτις ἔχει ἡνίοχον καὶ θεράποντα μὲ λευκὴν οἰκοστολὴν καὶ τὸ ἐσωτερικὸν ἐπεστρωμένον διὰ κιτρίνου δαμασκηνοῦ ὑφάσματος διακρίνεται ὡς νέφος ἡ νυμφικὴ περιβολὴ τῆς νύμφης . . . Ἐπειτα ἡ εἵσοδος εἰς τὸν ναὸν ἀνὰ δύο, μὲ τὸ μικρὸν ἐκεῖνο λευκὸν νέφος πάντοτε

ἐπὶ κεφαλῆς, κυματίζον ἐλαφρῶς, ἀποθαμβοῦν... Ἀκολουθῶς τὸ ὄργανον, ὁ θυρωρὸς, ἡ παραινετική διδασχὴ τοῦ ἱερέως, ἡ λάμψις τῶν κηρίων ἡ ἀντανκλωμένη ἐπὶ τῶν τιμαλφῶν κοσμημάτων, αἱ ἑαριναὶ τῶν γυναικῶν ἐνδυμασίαι... ὁ συνωστισμὸς ἐκεῖνος τοῦ πλήθους παρὰ τὸ σκευοφυλάκιον καὶ τὸ μικρὸν λευκὸν νέφος περικυλούμενον, ἐξαφνιζόμενον, δεχόμενον τοὺς ἀσπασμοὺς τῶν παρεστώτων, ἐνῶ ὁ νυμφίος διαμείβει χειραψίας μετὰ τῶν ἐπιστημοτέρων ἐμπόρων, ἐλθόντων ἐπίτηδες ἐκεῖ διὰ νὰ τιμήσωσι τοὺς γάμους του . . . Καὶ περὶ τὸ τέλος τῆς τελετῆς, οἱ ζωηροὶ ἤχοι τοῦ ὁργάνου, οἵτινες ἀντήχουν νῦν ἐπιστημότερον, διότι ἡ μεγάλη πύλη τοῦ ναοῦ εἶχεν ἡδῇ ἀνοιχθῇ ὀρθάνοικτος καὶ ἡ ὁδὸς τρόπον τινὰ ἐλόκληρος μετέιχε τῆς οἰκογενειακῆς πανηγύρεως, οἱ ἤχοι οἱ ἐξερχόμενοι ἀπὸ τῆς θύρας ταυτοχρόνως μετὰ τῆς γαμηλίου πομπῆς, αἱ ἀναφωνήσεις τῶν κατοίκων τῆς συνοικίας, μία ἐργάτις στιλβώστρια μὲ τὴν ποδιάν λέγουσα μεγαλοφώνως: «Ὁ γαμβρὸς δὲν εἶν' εὐμορφος, ἀλλ' ἡ νύμφη εἶνε πολὺ νόστιμη! . . .» Λόγοι καθιστῶντες ὑπερήφανον πάντα νυμφίον!

Ἐπειτα τὸ πρόγευμα εἰς τὸ ἐργοστάσιον, ἐντὸς μιᾶς τῶν αἰθουσῶν τῆς ἐργασίας, ἐστολισμένης διὰ παρκαπετασμάτων καὶ ἀνθέων, ὁ περίπατος εἰς τὸ δάσος κατὰ παραχώρησιν γενομένην πρὸς τὴν κυρίαν Σέβη, ἣτις ἐν τῇ ιδιότητι αὐτῆς ὡς παρυσινής ἀστῆς δὲν ἐνόει τέλειον τὸν γάμον τῆς θυγατρὸς τῆς ἀνευ ἐνὸς γύρου περὶ τὴν λίμνην καὶ μιᾶς ἐκδρομῆς μέχρι τοῦ καταρράχτου . . . Κατόπιν ἡ ἐπάνοδος διὰ τὸ γεῦμα, τὴν ὥραν καθ' ἣν ἀνῆπτοντο τὰ φῶτα εἰς τὸ βουλευθῆρτον, ὅπου οἱ διαβάται ἐστρέφοντο διὰ νὰ ἴδωσι διερχομένην τὴν γαμήλιον πομπήν, πομπὴν ἀληθῶς πλουσίαν, ἣν οἱ ἵπποι τῶν ἀγοραίων ὀχημάτων μετέφερον μέχρι τῆς κλίμακος τοῦ ἐστιατορίου Βεφούρ.

Εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον τῆς ὀπτασίας του εὐρίσκειτο. Κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν νευρακωμένος ἐκ τοῦ καμάτου καὶ τῆς εὐδαιμονίας ὁ ἀγαθὸς Ρίσλερ παρετήρει ἀφηρημένος τὴν ἀπέραντον τράπεζαν παρσκευασμένην δι' ὀγδοήκοντα συνδαιτυμόνας καὶ ἀπολήγουσαν κατ' ἀμφοτέρω τὰ ἄκρα εἰς σχῆμα πετάλου, περιστοιχιζομένην δὲ ὑπὸ μορφῶν γνωστῶν καὶ μεδιωσῶν, εἰς ὧν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐνόμιζεν ὅτι ἐβλεπεν ἀντανκλωμένην τὴν εὐτυχίαν του. Τὸ γεῦμα ἦτο περὶ τὰ τέλη. Ὁ σάλος τῶν ἰδιαιτέρων συνδιαλέξεων ἐκυμαίνετο περὶ τὴν τράπεζαν. Πρόσωπα ἐν κατατομῇ ἐστραμμένα πρὸς ἄλληλα, χειρὶδες μελανῶν ἱματίων διαφανόμεναι, ὅπισθεν τῶν κανίστρων τῶν ἀσκληπιοειδῶν φυτῶν, μορφὴ τις γελαστῇ παιδίου προκύπτουσα ὑπεράνω τοῦ παγωτοῦ καὶ αἱ πυραμίδες τῶν καρπῶν ἰσοῦψεῖς μὲ τὰς κεφαλὰς τῶν δαιτυ-

μόνων περιέβαλλον τὴν ἐπιτραπέζιον ὁθόνην διὰ παιδρότητας, διὰ χρωμάτων, διὰ φώτων.

Ὡ, βεβαίως, ὁ Ρίσλερ ἦτο ἡγχαριστημένος.

Παρεκτός τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Φράντζ, ἦσαν ἐκεῖ παρόντες καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι ὅσους ἠγάπα. Ἐν πρώτοις ἀπέναντί του ἡ Σιδωνία, ἐκείνη ἣτις ἀπεκαλεῖτο χθὲς ἀκόμη μικρὴ Σιδωνία καὶ ἣτις σήμερον ἦτο σύζυγός του. Χάριν τοῦ γέυματος εἶχεν ἀφαιρέσει τὸν πέπλον τῆς εἶχεν ἐξέλθῃ τοῦ περιβάλλοντος αὐτὴν νέφους. Ἀπὸ τὴν κατάλευκον νῦν μεταξίνην ἐσθῆτά της, προέκυπτεν ἡ εὐειδὴς κεφαλὴ της, χρώματος λευκοῦ θαμβοτέρου καὶ γλυκυτέρου καὶ τὸ στέμμα τῆς κόμης της κάτωθεν τοῦ ἄλλου ἐκείνου ἐντέχνως πεπλεγμένου νυμφικοῦ στέμματος εἶχεν ἐξεγέρσεις ζωῆς, λάμψεις τινὰς οἶονεϊ πτερῶν ἐτοίμην νὰ πετάξωσιν. Ἀλλ' οἱ σύζυγοι δὲν προσέχουν εἰς αὐτὰ τὰ πράγματα.

Μετὰ τὴν Σιδωνίαν καὶ τὸν Φράντζ, ἐκείνη ἦν ὑπὲρ πάντα ἄλλον ἠγάπα ὁ Ρίσλερ, ἦτο ἡ κυρία Γεωργίου Φρομών, ἡ σύζυγος τοῦ συνεταίρου του καὶ θυγάτηρ τοῦ ἀποβιώσαντος Φρομών, ἀρχαίου προϊσταμένου του καὶ προστάτου του. Τὴν εἶχε τοποθετήσῃ πλησίον του, ἐκ τοῦ τρόπου δὲ μεθ' οὗ ὠμίλει πρὸς αὐτὴν ἐφαίνετο ἡ στοργὴ καὶ ὁ σεβασμός του. Ἦτο γυνὴ νεαρά, ἔχουσα τὴν αὐτὴν περίπου μετὰ τῆς Σιδωνίας ἡλικίαν, ἀλλὰ καλλονὴν κανονικωτέραν καὶ ἡρεμωτέραν. Ἐλάλει ὀλίγον, ἀσυνείθιστος οὔσα νὰ εὐρίσκηται μετὰξὺ κόσμου τόσοσιν συμμιγούς· προσεπάθει ἐν τούτοις νὰ φανῇ εὐδιάθετος καὶ ἐμπροσθέντος.

Ἐγγὺς τοῦ Ρίσλερ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἐκάθητο ἡ κυρία Σέβη, ἡ μήτηρ τῆς νύμφης, ἣτις ἤστραπτεν, ἡκτινοβόλει ὑπὸ χαρᾶς, περιβεβλημένη ἐσθῆτα ἐκ λειοσηρικοῦ πρασίνου, στιλπνὴν ὡς θώρακα. Ἀπὸ πρωιαῖς πάντες οἱ διαλογισμοὶ τῆς ἀγαθῆς γυναικὸς ἦσαν ἡκτινοβόλοι ἐπίσης ὅσον καὶ ἡ ἐμβληματικὴ χρώματος ἐσθῆς της. Κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ἔλεγε καθ' ἑαυτήν: « Ἡ κόρη μου νυμφεύεται τὸν Φρομών καὶ Ρίσλερ ποῦ ἔχει κατὰστημα εἰς τὴν ὁδὸν τῶν Καλογραιῶν!... » Διότι κατὰ τὴν ἰδέαν της ἡ θυγάτηρ της δὲν ἐνυμφεύετο μόνον τὸν Ρίσλερ, ἀλλὰ καὶ τὸ κατὰστημα καὶ τὴν ἐμπορικὴν ἐπωνυμίαν τὴν διάσημον εἰς τὸν ἐμπορικὸν τῶν Παρισίων κόσμον. Ὅσακις δὲ ἀνελογίζετο τὸ ἐνδοξον αὐτὸ γεγονός ἡ κυρία Σέβη ἐτήρει τὸ σῶμά της ἐτι μᾶλλον εὐθυτενὲς καὶ ἐτανύετο μετὰ τριγμοῦ ἢ ἀποχρώσεις ἀσπίδος ἔχουσα μεταξίνην ἐσθῆς της.

Πάντη ἀντίθετος ἦτο ἡ στάσις τοῦ κ. Σέβη, ὀλίγον ἀπωτέρω καθημένου. Εἰς τὸν οἰκογενειακὸν βίον, κατὰ γενικὸν κανόνα αἱ αὐταὶ αἰτίαι παράγουσιν ὅλως ἀνόμοια ἀποτελέσματα. Ὁ μικρόσωμος αὐτὸς ἀνὴρ, μὲ τὸ εὐρὺ ὡς φαν-

τασιοκόπου φιλοσόφου, λιόν, τορευτὸν καὶ ὅμως κενὸν ὡς ὑαλινὴ σφαῖρα μέτωπόν του εἶχε τὸ ἦθος τόσοσιν ὀργίλον, ὅσον περιχαρὴς ἐφαίνετο ἡ σύζυγός του. Τὸ τοιοῦτο δὲν τὸν μετέβαλλε καὶ πολὺ, ἐπειδὴ ὁ κ. Σέβης ἦτο πάντοτε θυμωμένος, καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους. Τὴν ἐσπέραν ὅμως ἐκείνην δὲν εἶχε τὴν συνειθισμένην του ξηρὰν καὶ θρηνώδη ὄψιν, οὐδ' ἐφόρει τὸ πλατὺ ἐκείνο καὶ κυμαινόμενον ἐπανωφόριον, τοῦ ὁποίου τὰ θυλακία ἐξωγχοῦντο ἀπὸ δείγμα-τα ἐλαίου ἢ οἶνου, ἢ ὕδων ἢ ὀξους, ἀναλόγως τῶν ἐπὶ τῶν ἐμπορευμάτων τούτων πράξεων του. Τὸ λαμπρὸν καὶ καινουργὲς μέλαν αὐτοῦ ἱμάτιον ἦτο ἀντάξιον κατὰ πάντα τῆς πρασί-νης ἐσθῆτος τῆς συζύγου του· δυστυχῶς ὅμως αἱ σκέψεις του εἶχον τὸ χρῶμα τοῦ ἱματίου του... Διατί τάχα νὰ μὴ τὸν τοποθετήσῃ πλησίον τῆς νύμφης ὅπως ἦτο δικαίωμά του;... Διατί ἔβαλαν εἰς τὴν θέσιν του τὸν Φρομών;... Καὶ διατί τάχα ὁ γέρω Γαρδινὰ ὁ πάππος τῶν Φρομών νὰ στέκη σιμὰ εἰς τὴν Σιδωνίαν;... Ἄ, μάλιστα! Ὅλας τὰς παραχωρήσεις εἰς τοὺς Φρομών καὶ τίποτε εἰς τοὺς Σέβη!... Καὶ ἔπειτα ἐξεπλήττοντο αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι διατί γίνονται ἐπαναστάσεις!

Κατ' εὐτυχίαν, διὰ νὰ ξεθυμάνῃ εἶχε σιμὰ τοῦ τὸν φίλον του Δελοβέλ, παλαιὸν ἡθοποιὸν ἀποσυρθέντα, ὅστις ἠκροᾶτο τὰ παράπονά του μὲ τὴν ἥρεμον καὶ μεγαλοπρεπῆ φυσιογνωμίαν τῶν ἐπιστῆμων ἡμερῶν. Ἀδιάφορον ἂν ἀπεχώρησέ τις τοῦ θεάτρου πρὸ δεκαπενταετίας ἕνεκα τῆς κακοτροπίας τῶν διευθυντῶν του· ἡμπορεῖ νὰ εὕρῃ ἐν καιρῷ τῷ δέοντι στάσεις σκηναίως καταλλήλους διὰ τὴν περίστασιν. Διὰ τοῦτο ὁ Δελοβέλ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην εἶχε τὴν ἐκφρασιν τὴν ἀρμόζουσαν εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν γάμων, ἐξ ἡμισείας σοβαρὰν δηλαδὴ καὶ ἐξ ἡμισείας φιλομειδῆ, συγκαταβατικὴν πρὸς τ' ἄλλα ταπεινὰ ὑποκείμενα, φιλόφρονα ἄμικ καὶ μεγαλοπρεπῆ. Ἐνόμιζε τις ὅτι εὐρίσκετο ἐνώπιον αἰθούσης θεάτρου βριθούσης θεατῶν, παρακαθήμενος εἰς τράπεζαν ἐν τῇ πρώτῃ πράξει πρὸ ἐδεσμάτων ἐκ ναστοχάρτου, ὁ εὐφάνταστος ἐκείνος Δελοβέλ, ὅστις πεποιθὼς ὅτι θὰ ἐχρησιμοποιεῖτο ἡ καλλιτεχνικὴ του ἀξία κατὰ τὸ συμπόσιον, ἀφότου εὐρίσκετο εἰς τὴν τράπεζαν ἀπεστήθιζε νερῶς τὰ ἐκλεκτότερα τεμάχια τοῦ δραματολογίου του, τοῦθ' ὅπερ παρείχεν εἰς τὴν μορφήν του ἐκφρασίαν τινα ἀόριστον, προσπεποιημένην, τὴν ἐπιπλάστον ἐκείνην προσεκτικὴν ἐκφρασιν τοῦ κωμωδοῦ ἐπὶ σκηνῆς, ὅστις προσποιεῖται δῆθεν ὅτι ἀκούει ὅσα λέγουν αὐτῷ, ἀλλὰ πραγματικῶς μόνον περὶ τῆς ἀπαντήσεώς του σκέπτεται καθ' ὅλον τὸ διάστημα.

Παραδόξως δὲ καὶ αὕτῃ ἡ νύμφη εἶχε τὴν αὐτὴν περίπου ἐκφρασιν. Εἰς τὸ νεαρὸν καὶ εὐει-

δὲς πρόσωπόν της, ὅπερ ἡ εὐδαιμονία ἐνεψύχου χωρὶς νὰ τὸ ἐξιλαρύνῃ, κρυφία τις ἀνησυχία διεφαίνεται, ἐκ διαλειμμάτων δὲ ὡς νὰ ὠμίλει καθ' ἑαυτήν, μειδίαμα συνέσπα τὸ ἄκρον τῶν χειλέων της.

Μὲ τὸ μειδίαμα τοῦτο ἀπήντα εἰς τὰς χονδράς ὁπώσων ἀστείότητας τοῦ πάππου Γαρδινού, καθημένου ἐκ δεξιῶν αὐτῆς.

— "Αχ! αὐτὴ ἡ Σιδωνία!... ἔλεγε γελῶν ὁ ἀπλοϊκὸς γέρων... "Ὅταν συλλογίζωμαι ὅτι ἐδῶ καὶ δύο μῆνες ἔλεγε νὰ γείνῃ καλόγερος εἰς τὸ μοναστήρι!... Τὰ ξεύρομε δ' αὐτὰ τὰ μοναστήρια τῶν κοριτσιῶν!... σ' αὐτὰ τὰ μοναστήρια εἶνε ποῦ ζευγαρώνονται, λέγει ἓνας λόγος δικός μας!

Καὶ πάντες εἰς τὴν τράπεζαν ἐγέλων μὲ τὰς ἀγροίκους ἀστείότητας τοῦ γηραιοῦ ἐκείνου ἐκ Βερρὺ ἐπαρχιώτου, παρ' ᾧ ἡ κολοσσαία περιουσία ἐπέιχεν ἐν τῷ βίῳ θέσιν καρδίας, παιδείας, ἀγαθότητος οὐχὶ ὅμως καὶ πνεύματος· διότι πνεῦμα εἶχεν ὁ πονηρὸς αὐτὸς περισσότερον ἀφ' ὅλους ὁμοῦ τοὺς ἀστὺς ἐκείνους. Μεταξὺ τῶν σπανιωτάτων ἀτόμων τῶν ἐμπνεόντων αὐτῷ ποίαν τινα συμπάθειαν, ἢ μικρὰ Σέβη, τὴν ὁποίαν εἶχε γνωρίσῃ ἀπὸ παιδὶ ἀκόμη, ἰδιαιτέρως τοῦ ἤρσκειν αὐτὴ δὲ ἀφ' ἑτέρου πολὺ σεβομένη τὸν πλοῦτον, ὡς λίαν προσφάτως γενομένη πλουσίαν, ἐλάλει πρὸς τὸν ἐκ δεξιῶν αὐτῆς καθήμενον μετὰ καταφανοῦς σεβασμοῦ καὶ φιλαρεσκείας.

Πρὸς τὸν ἐξ ἀριστερῶν αὐτῆς καθήμενον, τὸν Γεώργιον Φρομών, συνέταιρον τοῦ συζύγου της ἐδεικνύετο ἀπεναντίας λίαν ἐπιφυλακτικῇ. Ἡ συνδιαλέξεις των περιωρίζετο εἰς τὰς τυπικὰς παρὰ τὴν τράπεζαν φιλοφρονήσεις, ὑπῆρχε δὲ μάλιστα μεταξὺ των προσποιητὴ τις ἀδιαφορία.

Αἰφνης ἠκούσθη μεταξὺ τῶν συνδαιτυμόνων ὁ ἐλαφρὸς κρότος ὁ προαγγέλλων τὴν ἀπὸ τῆς τροπέζης ἔγερσιν, θροῦς μεταξίνων ἐσθίων καὶ ἐδρών, ἡ τελευταία λέξις τῆς συνδιαλέξεως, ὁ τελευταῖος ἥχος τοῦ γέλωτος, ἐν τῇ σχεδὸν δ' ἐκείνῃ σιγῇ ἡ κυρία Σέβη ὑμιλητικώτερα γενομένη ἔλεγε μεγαλοφώνως πρὸς τινὰ ἐξ ἀδελφόν της ἐπαρχιώτην, ἐκστατικὸν ἀπομένοντα πρὸ τοῦ σεμνοῦ καὶ γαληνίου ἥθους τῆς νεονύμφου, ὀρθίας κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν καὶ ἐρειδόμενης εἰς τὸν βραχίονα τοῦ κυρίου Γαρδινού :

— Βλέπεις, ἐξάδελφε, αὐτὸ τὸ κορίτσι;... Κανεὶς δὲν ἠμποροῦσε νὰ καταλάβῃ τί εἶχε μέσα στὸ κεφάλι της!...

"Ὅλοι τότε ἠγέρθησαν καὶ ἐπορεύθησαν εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν.

Ἐνῷ οἱ προσκεκλημένοι εἰς τὸν χορὸν προσήρχοντο ἄθροοι καὶ ἀνεμινγύνοντο μὲ τοὺς προσκεκλημένους εἰς τὸ γεῦμα, καὶ ἡ ὀρχήστρα ἐρρυθμιζε τὰ ὄργανα καὶ οἱ χορευταὶ ἐπεθεώρουν

μὲ τὰς διόπτρας τὰς λευκὰς ἐνδυμασίας τῶν ἀνυπομόνων νεαρῶν δεσποινίδων, ὁ γαμβρὸς πτοηθεὶς ἐξ ὅλου ἐκείνου τοῦ πλήθους, κατέφυγε μετὰ τοῦ φίλου του Πλανῆ, τοῦ Σιγισμόνδου Πλανῆ, ταμίου πρὸ τριακονταετίας τοῦ ἐμπορικοῦ οἴκου Φρομών εἰς τὴν μικρὰν παστάδα, τὴν κεκοσμημένην δι' ἀνθῶν καὶ ἔχουσαν τοὺς τοίχους ἐπεστρωμένους διὰ χάρτου χρωματιστοῦ εἰκονίζοντος δάσος μὲ φύλλωμα ἀναρριχώμενον, ἥτις ἀποτελεῖ τὴν οἶονεὶ χλοερὰν ἐσχατιὰν τῶν περιχυτῶν αἰθουσῶν τοῦ ἐστιατορίου Βεφούρ. Ἐκεῖ τοῦλάχιστον ἦσαν μόνοι καὶ ἠδύναντο νὰ συνομιλῶσι.

— Σιγισμόνδε, παλαιέ μου φίλε!... εἶμαι εὐχαριστημένος.

Καὶ ὁ Σιγισμόνδος ἐπίσης ἦτο εὐχαριστημένος, ἀλλ' ὁ Ρίσλερ δὲν τοῦ ἐδίδε καιρὸν νὰ τὸ εἴπῃ. Νῦν ὅτε δὲν ἐφοβεῖτο πλέον μήπως φανῇ κλαίων ἐνώπιον ὅλου τοῦ κόσμου, ἡ καρδιά του ἐξεχειλίζεν.

— Συλλογίσου, φίλε μου!... Εἶνε τόσοσιν παρὰδοξον μία κόρη ὥσάν αὐτὴ νὰ θελήσῃ ἐμέ!... Διότι τέλος πάντων ἐγὼ δὲν εἶμαι εὐμορφος· δὲν εἶχα ἀνάγκη νὰ μοῦ τὸ εἴπῃ ἐκείνη ἡ ξεστσίπωτη τὸ πρῶν διὰ νὰ τὸ μάθω. Ἐπειτα εἶμαι καὶ σαράντα δύο ἐτῶν! Καὶ αὐτὴ εἶνε τόσοσιν χαριτωμένη!... Ἡμποροῦσε νὰ ἐκλέξῃ τόσοσιν ἄλλους νεωτέρους, καλλιτέρους· ἀφίνω δ' αὐτὸν καυμένον τὸν Φράντζ ὅστις τὴν ἠγάπα τόσοσιν πολὺ!... Καὶ μόλα ταῦτα ἠθέλησε νὰ πάρῃ ἐμὲ τὸν γέρω-Ρίσλερ!... Ἐγίνε τόσοσιν παρὰξενὰ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα!... Πρὸ πολλοῦ τὴν ἐβλέπα μελαγχολικῇ, μεταβεβλημένην. Ἐσυλλογίζομην ὅτι ἄποιοι ἔρωις βέβαια θὰ ἦτο εἰς τὸ μέσον... Μαζὶ μὲ τὴν μητέρα της ἐσπούσαμε τὸ κεφάλι μας νὰ μαντεύσωμεν τί συνέβαινε... Ὅταν νὰ ἓνα πρῶν ἡ κυρία Σέβη ἐμβαίνει μέσιν εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ μοῦ λέγει κλαίονσα : «Ἐσέ ἀγαπᾷ, φίλε μου!...» Ἀγαπᾷ ἐμέ, ἐμέ!... ποῖος θὰ ἐραντάζετο αὐτὸ τὸ πρᾶγμα;... Φαντάσου, τὴν αὐτὴν χρονίαν νὰ μοῦ τύχουν δύο μεγάλα εὐτυχήματα, νὰ γείνω συνέταιρος τοῦ οἴκου Φρομών καὶ νὰ νυμφευθῶ τὴν Σιδωνίαν... "Ω!...

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν μὲ τὴν ρυθμικὴν φορὰν τοῦ βαλλισμοῦ ἐν ζευγὸς χορευτῶν εἰσῆλθε στροβιλιζόμενος εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἦτο ἡ νύμφη καὶ ὁ συνέταιρος τοῦ Ρίσλερ, Γεώργιος Φρομών. Νέοι ἀμφότεροι καὶ κομποὶ συνωμίζουν τραπεζοφώνως κατὰ μόναν κατὰ τοὺς βραχεῖς κύκλους τοῦ βαλλισμοῦ.

(Ἐπεται συνέχεια).

Ὅσον ἂν ψεύδεται τις κολακεύων τοὺς ἄλλους δὲν θέλει νὰ πιστεῦσῃ ποτε ὅτι οἱ ἄλλοι κολακεύοντες αὐτὸν ψεύδονται.